

Personlig assistans handlar om mer än grundläggande behov

Idag har jag assistans dygnet runt (133 timmar/vecka varav ca 31 timmar grundläggande), vilket är precis det jag behöver.

Tack vare det kan jag göra precis vad jag vill, när jag vill. Alltså kan jag leva mitt liv precis som alla andra, precis som jag gjorde innan jag var passagerare i en bilolycka för 10 år sedan.

Om mina assistanstimmar skulle sänkas, eller bli indragen helt och hållet skulle mitt liv inte gå runt.

Utöver det allra mest grundläggande, så finns det mycket som kan vara farligt om jag skulle bli lämnad ensam.

Jag har en skada som bland annat innebär:

- Spasticitet, får kroppen ett "anfall" kan jag ramla ur rullstolen. Och där får jag då ligga tills det kommer någon.
- Noll bålfunktion, tappar jag balansen och ramlar fram med överkroppen så ligger jag där, vikt över mina ben och kan inte ta mig upp.
- Inkontinens, hur mycket rutin jag än lägger mina toalettbesök på, så gör kroppen som den vill ändå. Ska jag då behöva sitta i min skit tills det några timmar senare kommer någon som ska hjälpa mig? Jag kan få både infektioner och sår.
- Autonom dysreflexi, är ett livsfarligt tillstånd som uppstår när det är något fel i kroppen. Om något gör ont, som tex en sten i skon eller kläder som sitter fel, om jag behöver kissa eller bajsas etc. Åtgärdas inte detta så stiger mitt blodtryck och jag får en hjärnblödning/stroke. Det är ett LIVSFARLIGT tillstånd, som inte kan vänta 1 timme eller fler, tills min hjälp kommer. Det måste åtgärdas NU.

Och personlig assistans handlar för mig inte bara om mina grundläggande behov.

Det handlar om allt annat jag kan göra tack vare det.

Tack vare det kan jag plugga, jobba, träna, shoppa, gå på bio, konserter, träffa vänner, bjuda dem på middagar, vara en dotter, lillasyster, flickvän. Jag kan ta del av samhället. Jag kan bo ensam i min egna lägenhet. Jag kan LEVA!

Skulle ni nu dra ner på mina timmar, hur mycket eller lite det än må vara, så skulle det inte bara påverka MITT liv, det skulle påverka hela min familjs. De skulle vara tvungna att hjälpa mig. Jag skulle kanske till och med behöva flytta hem till mina föräldrar pga det. De kanske skulle vara tvungna att sluta jobba för att hjälpa mig. Jag är 26 år gammal. Jag ska kunna klara mig själv. Jag ska inte behöva bo hemma hos min mamma. Hon ska inte behöva säga upp sig och gå på bidrag för att jag för 10 år sedan valde att sätta mig i en bil med fel förare.

För 10 år sedan gjorde jag ett val som jag kommer få leva med och lida av resten av mitt liv. Att få ha PERSONLIG hjälp, när och hur jag vill, det är det minsta man kan begära. Jag ska ha rätt att leva precis som ni andra, i mitt egna hem, men utan min personliga assistans (dygnet runt) går inte det.